



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribvlationibvs huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XIII. Quòd Deus Hæreticorum & infidelium punitionem quandoque
intermittat ac protrahat, eò quòd vltionis tempus nondu[m] aduenerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

CAPVT XIII.

QVOD DEVS HAERETICORVM

& infidelium punitionem quandoque intermitat ac protrahat, eò quod ultionis tempus nondum aduenerit.

DEus ac Dominus noster adeò benignus, longanimis, patiens & misericors est, ut expectet quò misereatur nostri, & honorem reputet, si nobis peccat, ideoq; & inimicos suos terrore bella præmonere solet, antequàm illos penitus disperdat, quia fortassè correptionis eorù tempus nondum aduenit. Quamuis. n. Deus peccatores simul & iniquitates omnes puniat, nec quenquam eorum impunitum relinquat; non tamen ilicò delicta castigat, sed prolongans & differens poenam patienter eos exspectat; si forte poenitentiam agentes, conuertantur: quod si pertinaces & obstinati in malitia sua perseverant, tunc potenti manu sua sublata, tanto fortius percutit, quàm cum maiori & longiori patientia illos exspectauit. Hinc D. Paulus inquit: *An diuitias bonitatis eius, & patientie, & longanimitatis contemnis, ignorans quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adduxit? Secundum autem di-*

Isa. cap. 30.

Rom. 2.

FINIS

duritiam tuam & impœnitens cor, thesauri-
 zas tibi iram, in die iræ & reuelationis iusti-
 iudicij Dei, qui reddet unicuique secundum
 opera eius.

Cum Deus Abrahamo & semini eius
 terram ab Amorrhæis, Chananeis, alijs-
 que infidelibus inhabitatam datum in se
 promitteret, causam, ob quam promissi-
 onem suam aliquamdiu dilaturus esset,
 subiunxit, dicens: *Necdum enim completa
 sunt iniquitates Amorrhæorum vique id pro a Genes. 15.*
 sens tempus, ita vti Deus Hæreticos & infi-
 deles oēs non statim pro merito puniat,
 eò quòd certos sibi p̄posuerit terminos
 puniendi scelera & delicta omniū Regno-
 rû & Prouinciarû. Priusquã aut̄ correcti-
 onis & afflictionis tempus adueniat, su-
 stinet, expectat, & blãditur impijs Deus;
 adueniẽte verò tẽpore vno eodẽq; momẽ-
 to omnia simul destruit & cõculcat. Qua
 propter dũ Prophetæ populo vindictã, &
 pœnã diuinã minatur, in hunc modũ lo-
 quũtur: tempus vltionis aduenit; peccata
 vestra iã completa sunt: dies visitationis
 Domini appropinquat: quibus apertẽ do-
 cẽt præterisse terminũ remissionis & in-
 dulgẽtię, quẽ sibi præscripserat Deus; ad-
 uentasse autẽ iã tẽpus retributionis, quo
 nimirum iniquitates & peccata eorum
 puniat, & retribuatur unicuiq; iuxta opera
 sua.

*Hom 5. de
peniten.*

Iosue. 6.

Nec mirum est Deum tanta clementia & longanimitate in castigando & vindicando vti, q̄a sicut ait S. Chrysostomus: Quod in nobis euenit hominibus, quibus multò in tempore ædificia extruuntur, multo in tempore ædificamus domum, & ipsius structuræ quidem multum temporis, parum verò destructionis. E conuerso autem fit in Deo: Cum struit, velociter struit: cū destruit, tardè destruit. Velox Deus struens, tardè destruens. Verborum enim augmentum rerum experientia Sex in diebus Deus cælum terramque fecit, omnem hunc visibilem mundum, & qui in eo est ornatum, sex in diebus consummauit: quæ in eo sunt animalia rationalia & irrationalia, omnemque visibilem cultum sex in diebus fecit. Hic igitur tam velox in construendo, cū cœperit vnius demoliendæ vr̄bis consilium, inuentus est bonitate tardus. Vult Hiericho demoliri, & dicit ad Israël: Circumite eam septem diebus, & octaua die cadet murus. Mundum vniuersum sex in diebus construxit, & vnam vibem septem in diebus soluit. Nam clementior est ad faciendum, quàm destruendum, condonandum, quàm puniendū. cōseruandum & saluandū, q̄ erudiendū faciendū: vnum naturali motu suæ bonitatis, alterum

alterum coactus ratione nostrarum iniquitatum.

Hæc facilè intelligit quisquis in Genesi legit, quòd Deus, antequam diluuium propter malitiam hominum immitteret super terram, tactus dolore cordis intrinsecus, quasi affectionibus & passionibus humanis subiectus fuisset, dixerit: *Delebo hominem quem creavi, à facie terra.* *Genes. 6.*

Et per Isaiam: *Tacui semper, filii, patiens fui, sicut parturiens loquar: dissipabo, & absorbebo simul.* *Quid dicam? Nonne Dominus ac Redemptor noster, videns ciuitatem Hierusalem, fleuit super illam, præuidens poenas eidem superuenturas? Re-* *Lucæ. 19.*

ète Sapiens inquit: O quam bonus & suavis est Domine Spiritus tuus in omnibus! Ideo quæ eos qui exerrant, partibus corripis, & de quibus peccant, admones & alloqueris: vt relin- *Sap. 12.*

stã malitiã, credant in te Domine.

Deus, ait S. Chrysofostomus, non assimilatur Regibus qui bellum gerentes occultant iudicia sua, ne inimicis innotescant: sed ipse contrà pugnaturus bellum annunciat, & adhortatur ac præmonet nos, priusquam præliari incipiat. *Psalmista, Gladium suum vibrauit, & parauit illum, sicque paulatim ac pedetentim ad bellum accingitur, quò peccatori reuertendi ac* *Psal. 7.*

pœnitendi tempus sit, & delictorum suorum veniam ab ipso petat, cui resistere nullatenus potest.

Atque ideò misit Deus Ionam Prophetam ad Niniuen ciuitatem, vt prædicaret in ea pœnitentiam, & minaretur incolis vindictam & ultionem diuinam. Aufugit autem Ionas, eò quod timere ne fortè Dominus pœnitentia eorum placat⁹, misereretur ac parceret illis, sicut & factum est. Quapropter *afflictus est Ionas afflictione magna, & iratus est: & conuincit ad Dominum. & dixit, Obsecro Domine, nunquid non hoc est verbum meum, cum adhuc essem in terra mea: propter hoc præcepit ut fugerem in Tharsis, scio enim quia tu Deus clemens & misericors es, patient & multa miserationis, & ignoscens super malitia. Et nunc Domine tolle quasi animam meam à me: quia melior est mihi mors, quam vita. Et consolatus est Dominus Ionam dicens: Tu doles sepe hederam in qua non laborasti, neque fecisti vt cresceret. sed mirum quia illius tantum umbra ab ardore Solis te protexit: Et ego non parcaui Ninive ciuitati magna in qua sum plus quam centum viginti millia hominum qui nesciunt quid sit inter dexteram & sinistram suam & iumenta multa?*

Ionæ. 4.

Plu-

Plutarchus in tractatu suo de sera Numinis vindicta, inter cætera ait, non aliam ob causam Deum protrahere ac differre pœnam, quam ut nobis immanitatem & impetum in animaduertendo enormem eximat, doceatque: ne suprationem æstuanes subito inuolemus in eos, qui nos fatigauerunt; sed placiditatē & cunctationem affingamus. Ut ad pœnitendum inclinēt, spatium ad reuocandum se ad bonam frugem concedit. Nam multi impij paciētiā, bonitatem, & longanimitatem Domini considerantes, intrinsecus commoti sunt, & ab impietate & malitia sua desistentes, in sanctissimos ac præclarissimos postmodum viros euaserunt. Ex malo enim aliquando procedit bonum. Itaq; sicut nō excidit spinam agricola, nisi asparagum acceperit: ita illustris, & regalis Deus gētis radicē malignā & asperā nō antē delet, q̄ exortus sit ex ea debitor fructus. Qui carceribus ob capitale crimen inclusus est, quamuis mortem promeruit, non tamen statim supplicio afficitur. Quantumuis piscis hamum deglutiuit, statim tamen assari vel concidi inficiamur: Eodem planè modo Deus licet sententiam de Hæreticis & infidelibus tulerit, non tamen continuò eam exequitur, sed

sed

sed prosperos illis subinde successus largitur, quoad usque tempus ruinae, destructionis & perditionis eorum adueniat.

Etsi autem Deus praedicta iam ratione erga Haereticos & impios omnes benignissimus & clementissimus videatur, dum nimirum patienter illos sustinet & expectat vt conuertantur, & vias suas iniquas derelinquant: nihilominus tamen ista correptionis prolongatio, diuina iustitiae opus est, & vindicta grauior cunctis temporalibus poenis. Quemadmodum enim tunc seuerissimè Deus castigat, quando malum culpa, praecipue verò haereses permittit ac tolerat, vt impij prosperitate elati indurescant, & in malitia sua perseuerent: sic haeretici quoque illam Domini mansuetudinem & longanimitatem, non admonitionem & minas reputant; sed fauorem & immensam Dei gratiam arbitrantur. ideoque sanctus Gregorius inquit: Vnde & saepe haeretici, quia affligi quosdam intra Sanctam Ecclesiam vident, tribulationes fidelium, non nisi ex peccato esse suspicantur, sed ideo iustos credunt: quia in prauitate suae sensu dimissi, sine flagello duruerunt, nec corrigunt vitam, sed indies multiplicant noxam, nec ab errore & falsa religione

Li. 14. Mor.
cap. 16.

one sua desistunt, sed tanquam cæci, se solum videre existimant, qui tamen oculos à veritatis lumine auertunt. Et hæc pœna omnium grauissima est, quam Deus in hoc mundo impijs indulgere solet, vt nimirum per ipsam quotidie magis ac magis indurescant, & errorum ac vitiorum suorum labyrintho inuoluantur: & licet abominationibus impuritatis & spurcitiei suæ obruti sint; tamen veluti securos & dilectos Dei famulos pulcherrimis & odoriferis se rosis circumdatos arbitrantur. Verum dum minimè suspicantur & in tutissimo securitatis portu, atque in ipso Iouis, quod aiunt, gremio se collocatos existimant, subito furor Domini è cælo delapsus, superbos & elatos penitus destruit ac disperdit.

Pugnauit Israël contra Philistæos, & 1. Reg. 4.
 verga vertit, attulerunt ad se arcam foederis in castra, sperantes propter ipsam subsidium & victoriam sibi desuper affuturam, sed quia transgressores erant legis, quæ in arca occlusa conseruabatur; idcirco ratione arcæ noluit illis succurrere, & auxiliari Deus, alteraque vice, & quidem grauius, quàm antea cæsi sunt, quin & arca Dei, in quam omnem fiduciam suam collocarant, capta, & in terrâ Philistinorum delata, & iuxta Dagon posita est.

Phili-

Philistei ergò prospera hac fortuna adò
efferebantur, vt pacata iam omnia, & po-
testati ac ditioni suæ subiugata esse, nec
quicquam sibi periculi imminere possit
putarent. Veruntamen pax eorum in bo-
lum, & lætitia in mœrorem conuer-
sa est, quia grauiter illos afflixit Deus, o-
stendens se primò populi sui delicta ce-
stigare, ac deinde inimicorum suorum
arrogantiam & superbiam destruere ac
conculcare voluisse. Atque hæc de Hæ-
reticis dicta sint.

Quod autem illos attinet, qui per infi-
nitam Dei misericordiam Christiano-
rum sacris initiati, eidem sedulo famulari, &
pro veritatis lumine, alijsque innumera
collatis sibi beneficijs gratias agere desi-
derant, ipsis inquam aduersitates & tri-
stites isti successus utilissimi sunt, dum-
modò diligenter eos perpendant. Per in-
fortunatos enim rerum euentus, Deus
fidelium seruorum probat fidem, excitat
spem, exercet virtutem, emendat vitam,
reprimit arrogantiam, erigit consilia, et
purgat intentionem, incendit orationem,
denique corroborat & confirmat eos in
bono, quo vel sic aduersarios suos op-
primant ac deuincant.

Cap. 13.

In Deuteronomio scriptum reperimus
Si surrexerit in medio tui propheta, aut qui

somnium vidisse se dicat, & prædixerit signum atque portentiū, & euenerit quod locutus est, & dixerit tibi: Eamus, & sequamur Deos alienos, quos ignoras, & seruiamus eis: non audies verba Prophetæ illius aut somniatoris: quia tentat vos Dominus Deus vester, ut palam fiat, utrum diligatis eum, an non, in toto corde, & in tota anima vestra.

Ex quo colligimus, permittete Deo quandoque euenire hoc, quod Pseudopropheta euenturum prophetauit, ut probetur fides, & amor populi erga Deum: contra verò non accidere illud quod Catholici fideliter Domino famulantes, euenire deposcunt, quò vel sic diligentius probata & examinata eorum fide, in religione & veritate Christiana cõfirmentur, corroborentur in spe, & in virtutibus, operibusque bonis exerceantur. Et hæc de prosperitate inimicorum, & aduersa fortuna amicorum & fidelium seruorum

Dei, eorumque causis, iam dicta sufficiant. nunc quid in talibus casibus nobis faciendum sit, breuiter perstringemus.

CAPVT